

(Vervolg van blz. 3)

Nadere ontleding van de Belgische visaanvoer in de Belgische havens naar categorieën

De aanvoer wordt traditioneel onderverdeeld in drie categorieën, nl. bodemvis, pelagische vis en schaal- en weekdieren.

De visserij op bodemvis maakte tijdens het verslagjaar opnieuw het hoofdbestanddeel uit van de Belgische visserijbedrijvigheid. Het aandeel van bodemvis in het totaal steeg van 88 p.c. in 1973 tot bijna 91 p.c. in 1974. Vergeleken met het vorige jaar verminderde de totale hoeveelheid bodemvis van 37,7 mln kg tot 35,3 mln kg hetgeen op een daling met 6 p.c. neerkomt.

De gemiddelde prijzen van bodemvis stegen van 27,80 F/kg in 1973 tot 30,50 F/kg in het verslagjaar, hetgeen op nagenoeg 10 p.c. neerkomt. Deze prijsstijging ligt beduidend beneden deze van het voorgaande jaar, toen het prijsgemiddelde van bodemvis met niet minder dan 34 p.c. opliep.

Ondanks de achteruitgang van het aanvoervolume, kon door de prijsstijging in 1974 toch nog een hogere bruto-opbrengst worden geboekt, nl. 2 p.c.

De nieuwe teruggang van de bodemvisaanvoer in 1974 is toe te schrijven aan lagere vangsten op alle visgronden, met uitzondering van IJsland.

De pelagische visserij kende in 1974 niet de voortzetting van de in 1972 en 1973 genoteerde heropleving. Vooral de uitoefening van de seizoensvisserij op haring werd ingevolge ongunstige meteorologische en klimatologische omstandigheden in sterke mate belemmerd. Hierdoor liep de aanvoer van pelagische vis terug van 2.325 t voor 22,8 mln F in 1973 tot 813 t voor 11,1 mln F in 1974. Door de schaarse aanvoer werden flinke prijsstijgingen geboekt: het algemeen prijsgemiddelde in de categorie der pelagische vis steeg van 9,80 F/kg in 1973 tot 13,60 F/kg in 1974, hetzij 38 p.c.

De aanvoer van schaal- en weekdieren was precies gelijk aan deze van de voorgaande jaren. Door licht toegenomen prijzen liep de bruto-opbrengst op van 116,3 mln F in 1973 tot 123,2 mln F in 1974. Het globale prijsgemiddelde van schaal- en weekdieren kende een geringe toename van 40,10 F/kg tot 42,30 F/kg, hetzij ruim 5 p.c.

Op langere termijn beschouwd, toont een nadere ontleding van de aanvoer aan dat de Belgische reders zich bij voorkeur blijven toeleggen op de visserij op bodemvis. Deze schommelingen waargenomen in de totale aanvoer zijn dan ook grosso modo terug te brengen tot de hoogten en laagten vastgesteld in de categorie van de bodemvis. De dalende tendens der jongste jaren is een internationaal verschijnsel dat het gevolg is van overbevissing van de visstocks. Mede door de sterke vraag naar deze bodemvissoorten, zijn de marktprijzen in deze categorie zeer snel gestegen. Niettegenstaande de geslonken aanvoer is de bruto-opbrengst in de categorie bodemvis in regelmatig tempo blijven aangroeien, zij het dat laatste jaar in geringere mate.

Vanaf de zestiger jaren is de pelagische visserij geleidelijk tot een bedrijvigheid van ondergeschikt belang teruggevallen. De expansie van deze soort visserij wordt afgeremd door 't al te seizoengebonden en wisselvallig karakter ervan en door de onzekerheid van vangsten en inkomens, terwijl ook de overbevissing van de haringstapel een heropleving in de weg staat.

Zeer stabiel daarentegen blijft de visserij op schaal- en weekdieren, die naar hoeveelheid geringe schommelingen vertoont en naar bruto-opbrengst door een regelmatige stijging wordt gekenmerkt.

EVEREST

SCHILFERIJSFABRIEK

Hendrik Baelskaai 40

OOSTENDE Tel. 70 67 07

— HET KOUDSTE

— HET BEST BEWERKBAAR

(7386V)

Franse vrees en afkeer voor de Hollandse visserijpraktijken

In de vissershavens van Vendée en Bretagne slaan de betrokken visserijmiddens alarm met betrekking tot het verschijnen van Hollandse schepen in de Golf van Gascogne.

Het gaat hier om de klassieke 30/50 meter types met een motor van 800 PK. Het zijn vaartuigen die uitgerust zijn met bokken en de Fransen maken groot misbaar wat de zware rijen kettingen betreffen die dienst doen als wekkers.

In Lorient brachten drie vaartuigen verleden week reeds rond de 25.000 kg. tong binnen en het is duidelijk dat de franse vissers deze concurrentie ongaarne zien.

WAAROM DE GOLF VAN GASCOGNE ?

Tot nog toe werden de banken van de Golf van Gascogne niet bezocht door de Hollanders. Met het instellen van de tongenkwota en ook in verband met de stijgende ontvolking van de banken van de Noordzee zien onze noorderburen zich verplicht naar andere vanggronden uit te zien.

Nadat de vangsten in de Noordzee niet meer renderend werden, hebben de Hollanders zich naar de Ierse Zee en de baai van Liverpool gewend. Daar hebben ze tamelijk huis gehouden, zodanig dat ze er zelfs de tijd niet meer van afnamen om de thuishaven aan te doen. De tongen werden in de havens ter hoogte van de visserij gelost en dan in containers naar hun plaats van bestemming gebracht. Deze zeer intensieve visserij bracht dan ook spoedig een grote vermindering van de tongenstand in de Ierse Zee en Liverpoolbaai met zich mede. Nu zien de Fransen het zo, dat na de Noordzee, de Ierse Zee en de Morecambebaai, de Golf van Gascogne een ledigtrekkerijbeurt zal krijgen. Ze beschouwen het optreden van de 3 Hollandse vaartuigen als de voorbode en een complete Hollandse vloot.

DE FRANSE GRIEVEN :

Gezien het vissen buiten de 12 mijlenzone gebeurt, kan natuurlijk niet ingegrepen worden om een eventuele overbevissing te beletten. De Franse grieven spitsen zich dan ook vooral toe op de manier van vissen waarbij de grond totaal omgeploegd wordt door de zware wekkers die voor één enkel net tot 2.000 kg. wegen ! Zo het resultaat van de visserij van deze Hollandse voorwacht probant blijkt te zijn, vreest men ter plaatse dat de ganse vloot van onze noorderburen er aktief zal komen optreden en na een zekere tijd niets dan puin en een ontredde visserij zal nalaten. Dat de bodem werkelijk omgeploegd wordt, bewijst het feit dat de drie bewuste schepen eveneens een niet onaardige nevenvangst aan St Jacobsschelpen aan wal brachten. Hiervoor moet men tamelijk in de grond boren, vooral dan voor vaartuigen die niet voor deze soort visserij ingesteld zijn.

Een ander grief vanwege de Fransen, die we hier echter niet kunnen volgen, betreft het feit dat ze het als een soort oneerlijke concurrentie aanzien dat de Nederlanders hun vaartuigen slechts met vijf man, uitzonderlijk met zes, bemannen. De franse visserij gebruikt hier 9 man voor dergelijke vaartuigen. We menen dat de Fransen hier zelf fout gaan. We kunnen echter niet schrijven, dat niets hen belet hun uitbating op dezelfde manier meer renderbaar te maken omdat hun fameuse syndikaten een bemanningsnorm opleggen om de werknemers te beschermen... ! Als dit een averechts effect teweegbrengt, dan moeten de werknemers maar de syndikaten aanschrijven.

Nog niet zolang geleden wensten de rederijen op de verre visserij, het aantal bemanningsleden met een paar eenheden te verminderen om zichzelf en hun werknemers voor een dreigende stillegging van de visserij te beschermen, door aldus de algemene uitbatingkosten te drukken. Welnu, de syndikaten hebben zich hiertegen verzet zodanig dat er slechts één enkel werknemer aan boord verminderd werd, maar deze aan land te werk diende gesteld in een beurtrol met de andere aan boord zijnde vissers ! ! !

Men moet nu zeker van Franse zijde niet met stenen komen werpen naar diegenen die een meer efficiënte uitbating weten te verwzenlijken op dit gebied. Het is niet de eerste maal dat we moeten vaststellen dat de syndikaten de grote schuld dragen van de moeilijkheden die in vele bedrijven optreden, en de concurrentiemogelijkheden van de industrie ten zeerste beknotten, zoniet onmogelijk maken. Om te besluiten kunnen we wel het onbehagen van de betrokken visserskringen van Bretagne en de Vendée begrijpen.